

David Garrofé Puig
Secretari general de la patronal Cecot

AJUDEM LA POLÍTICA!

Crec que no m'equivoco si dic que la nostra societat ha descobert en pocs anys fins a quin punt estava despullada. Despullada econòmicament i institucionalment, un estat que ha fet aflorar tots els temes pendents de les últimes dècades, que, per diverses raons, han quedat postergats sine die.

Però res no és etern, i el que fa poc es tolerava ara ho titllem d'escàndol imperdonable, i és que en el nostre cicle vital la llei inexorable del pèndol ens condemna o ens encimbellà sense gaire reflexió prèvia.

En la vida no hi pot haver canvis importants personals ni col·lectius sense reconèixer l'error i després voler esmenar-lo. Hem passat de l'abandó més absolut del nostre paper de ciutadania compromesa a la deslegitimació indiscriminada de la nostra classe política, sense entendre que la política i els seus servidors són el nostre propi reflex. Així doncs, el desconcert general sobre el que s'hauria de fer és important. Crec que podríem coincidir en dos grans eixos d'actuació amb independència dels escenaris polítics de futur.

D'una banda, ningú no dubta que la confiança-país cotitza als mercats i el que fa falta de seguida és una reforma institucional de pes, amb una reforma de la llei electoral i del finançament dels partits polítics i més transparència, que es reti comptes públicament, i una ineludible reforma de l'administració pública i de la justícia. Déu n'hi do. Justament el bon funcionament de les institucions d'un país marca la diferència entre els països socialment justos, econòmicament pròspers i col·lectivament reconeguts perquè fan les coses ben fetes, en general.

Un segon eix d'actuació passaria per reformar el model econòmic, però aquest pas necessita en paral·lel una reforma institucional profunda, ja que les institucions són el fonament ideològic i moral sobre el qual s'afermen totes les estructures d'un país.

Volem un país de sous baixos, alta precarietat i baixa qualificació professional? Suposo que no. I doncs, què reflecteixen els nostres pressupostos en els àmbits d'internacionalització i R+D? Reflecteixen la poca confiança en la capacitat transformadora de les polítiques públiques en aquests àmbits, perquè se'ls ha reduït la dotació a una quantitat testimonial. Des del 2008 i arran de l'escassetat

de crèdit creixent per a les pimes, quins nous instruments han creat els diversos executius veient que els que hi ha hagut fins ara eren notòriament insuficients? Doncs cap, esperant que Frau Merkel dotés Espanya de fons especials de crèdit. Que innovin ells!

El marc fiscal? Un Frankenstein que no se sosté i que haurà d'esperar el 2014 per veure com queda. De seguretat jurídica val més no parlar-ne, només fa falta veure com a l'informe *Doing Business* el Banco Mundial ens situa en la posició 100 sobre 185 països analitzats quant a la seguretat a l'hora de fer negocis.

Els sectors industrials són altament sensibles als costos energètics. Doncs bé, com ha quedat la presumpta reforma energètica? Doncs establint els percentatges d'assignació dels costos de la festa, llegiu-hi dèficit tarifari, però de model nou res de res; el balanç energètic net va ser enterat abans de néixer. De la llei sobre l'emprenedoria, què se'n pot dir? Expectatives molt altes i

La confiança-país cotitza als mercats, i el que fa falta és una reforma institucional de pes

Només amb el diàleg i el pacte s'aconseguirà solucionar la situació econòmica actual

resultats, fins avui, molt exigus.

I del marc laboral, què en direm? Amb l'enèsima reforma en potència i un model també apedaçat fins a l'esgotament on ningú no veu uns resultats clars.

Amb aquest panorama, algú es pensa que aquesta situació es pot solucionar de manera unilateral? No seran pas els oracles mediàtics, ni els creixents populismes que aixeca el pèndol regnant, ni les majories absolutes, els que ho faran. Només el diàleg i el pacte ho aconseguiran.

No dubteu pas que l'hora de la política en majúscules ha arribat, però una política entesa com l'exercici col·lectiu de les nostres responsabilitats, de la societat conscienciada participant més activament en la res pública, de manera propositiva, i d'uns partits polítics i governants més atents a la voluntat popular i a actuar amb un coratge transformador.